

der neppe findes Mage. Pfefferkorn lovede at skaffe mig Til-
ladelse til at studere der, hvad nok ellers er vanskeligt at opnaa;
jeg er naturligvis henrykt over det. Det er jo et sandt Skatkam-
mer! Jeg tænker iøvrigt paa at høre nogle Forelæsninger her-
nede, her er en Professor Freitag, en yngre Mand, der har vundet
stort Ry ved et Værk om Elektromotorer. I det hele, min Ven,
jeg skal ikke ligge paa den lade Side. Mine Fingerspidser lige-
frem klør efter igen at faa fat i en Logaritmetabel. Min Bog er
ingenting, i hvert Fald altfor lidt! Men vent! Tju! Pedanten
Sandrup og hans smaa, fingerklamme Kontorister kan snart gaa
hjem og lægge sig. Om ti Aar skal der se anderledes ud der-
hjemme!

Jeg stod forleden sammen med Fritjof oppe ved Raadhust-
taarnets Flagstang, 250 Fod over Gadens Niveau. Det var lige
ved Solnedgang, men Luften var klar, jeg kunde vistnok se hen-
ved et Par Mil til alle Sider. Og overalt var der høje Huse og
lange Gader, hvor Lygterne allerede var tændte, og Telegraf-
traade og Skorstensrøg og elektrisk oplyste Banegaards-Haller,
hvorfra Togene foer ud og ind, — og yderst ude var der spredt-
liggende Fabriksanlæg, der syntes at fortsætte Byen i det uende-
lige. Saa tænkte jeg paa, at her laa for bare et Par Menneske-
aldre siden en forholdsvis uanselig Smaastad med Tranlygter,
Diligencebefordring o. s. v., og jeg grebes af en Stolthed ved det
at være Menneske, saa jeg — til Fritjofs store Forargelse —
gav mig til at svinge min Hat. Herre Jesus, disse Folk med deres
„Kunst“ paa malede Lærreder! Jeg holder for, at Synet af et
saadant elektrisk oplyst Banegaardsterræn er mere betagende
end alle Rafaels Madonnaer tilsammen. Dersom jeg troede paa
noget Forsyn — jeg vilde hver Morgen knæle ned og besmudse
mine Bukseknæ af Taknemmelighed over at være født i dette
stolte Aarhundrede, da Mennesket omsider blev sig sin Almagt
bevidst og begyndte at omskabe Verden efter sit Tykke — og i
en Storhed, hvorom ingen Gud har drømt i sine vildeste Drøm-
me! — —

*

*

*